

Bibliaóra – 2024. december 10.

Előfohász: „Gondolj rám, Uram, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam, amikor megszabadítod! Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt! Vétkeztünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el (Zsolt 106,4-6)!” Ámen.

Kezdő ének: 119. zsoltár 9-12. versei: „Cselekedd ezt szolgálóddal kegyesen...”

Előíma: Urunk, köszönjük Neked, hogy kapcsolatokban élünk. Hálásak vagyunk Neked, hogy családba és nagycsaládba, gyülekezetbe helyeztél bennünket. Ott van Előtted a mi egész életünk és halálunk is. Kérünk, szentelj meg most bennünket Igéddel és figyelj ránk olyan őszintén, mint ahogyan kidomborodik kapcsolatunk Veled és egymással. Légy áldott, drága Jézusunk azért, hogy minden élethelyzetben megmutatod drága kegyelmed, és szembesítesz bennünket saját értékeinkkel, bűneinkkel, hűtlenségeinkkel, reménytelenségeinkkel és csalódásainkkal. Dávid király életén és családján keresztül ints és fedj meg bennünket is rendezetlen családi viszonyaink miatt. Áldd meg békességeddel Fiadban az Úr Jézus Krisztusban, és ebben a közösségben tégy Uram engem testvérré, hogy áldás lehessen mindazok számára, akikkel együtt élek és halok egy háztartásban és egy gyülekezetben. Az Út nevében úttalan útjaink során kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Textus: Sámuel II. könyve 14. része: *„Jóáb, Cerújá fia észrevette, hogy a király gondolatai Absolonon járnak. Elküldött azért Jóáb Tekóába, hozatott onnan egy bölcs asszonyt, és ezt mondta neki: Tégy úgy, mintha gyászolnál: öltözz gyászruhába, ne kend meg magad olajjal, és viselkedj úgy, mint egy olyan asszony, aki régóta gyászolja halottját! Így menj be a királyhoz, és ezt meg ezt mondd neki! Jóáb ugyanis a szájába adta, hogy mit beszéljen. A tekóai asszony bement a királyhoz, arcával a földet érintve leborult, és ezt mondta: Segíts rajtam, ó, király! A király ezt kérdezte tőle: Mi a panaszod? Ő így felelt: Ó, jaj! Özvegyasszony vagyok, meghalt a férjem. Volt a te szolgálóleányodnak két fia, akik összevesztek a mezőn, és mivel nem volt, aki szétválasztotta volna őket, az egyik leütötte a másikat, és megölte. Erre az egész nemzetség rátámadt a te szolgálóleányodra, és ezt mondták: Add ki a testvérgyilkost, hogy megöljük a testvéréért, akit meggyilkolt, sőt elpusztítjuk még az örökösét is! Így akarják kioltani még a megmaradt szikrát is, hogy ne maradjon a férjemnek se neve, se utódja a földön. Akkor a király ezt mondta az asszonynak: Menj haza, én majd rendelkezem az ügyedben! A tekóai asszony ezt felelte a királynak: Uram, királyom, a bűn terhe rám és családomra nehezedik, a király és az ő trónja azonban sérthetetlen! Erre a király ezt mondta: Hozd ide elem, aki ellened szót emel, és nem bánt többé téged. Az asszony így felelt: Esküdj meg, ó, király,*

Istenedre, az Úrra, hogy ne folytathassa a pusztítást a vérbosszúra vágyó, és ne pusztítsák el a fiamat! A király így felelt: Az élő Úrra mondom, hogy egy haja szála sem görbül meg a fiadnak. De az asszony ezt mondta: Szabad még a te szolgálóleányodnak egy szót szólania hozzád, uram, királyom? Ő így felelt: Beszélj! Az asszony ezt mondta: Hát te miért gondoltál ilyet az Isten népe ellen? Hiszen a király, aki ezt a szót kimondta, maga is vétkes, mert nem hozatja vissza a király, akit eltaszított magától. Mert bizony meghalunk, és olyanok leszünk, mint a víz, amelyet ha a földre öntenek, nem lehet összeszedni. De amíg Isten nem veszi el az életet, az a szándéka, hogy még az eltaszított se maradjon tőle eltaszítva. Most, hogy bejöttem elbeszélni ezt a dolgot az én uramnak, a királynak, bizony ijesztgetett a nép. De azt gondolta a te szolgálóleányod: Beszélek én mégis a királlyal, hátha megteszi a király, amit a szolgálóleánya mond. Biztosan meghallgatja a király, és megmenti szolgálóleányát annak a kezéből, aki fiammal együtt ki akar pusztítani az Isten tulajdon népe közül. Még ezt is mondta a te szolgálóleányod: Az én uram, királyom beszéde megnyugtató lesz a számomra, mert olyan az én uram, királyom, mint az Isten angyala, meghallja mind a jót, mind a rosszat. Az Úr, a te Istened legyen veled! A király azonban megszólalt, és ezt mondta az asszonynak: Ne titkolj el előttem semmit, ha most kérdezek tőled valamit! Az asszony így felelt: Beszéljen csak az én uram, királyom! A király ezt kérdezte: Nem Jóáb keze van mindebben? Az asszony így felelt: Az életemre mondom, uram, királyom, hogy nem lehet kitérni sem jobbra, sem balra az elől, amit az én uram, királyom mond. Valóban a te szolgád, Jóáb adott parancsot nekem, és ő adta mindezeket a szavakat a te szolgálóleányod szájába. Azért tette ezt a te szolgád, Jóáb, hogy a dolog más fordulatot vegyen. De az én uram bölcs, olyan a bölcsessége, mint az Isten angyaláé, mindent tud, ami az országban történik. Akkor ezt mondta a király Jóábnak: Rendben van, megteszem ezt a dolgot. Eredj, hozd vissza azt a fiút, Absolont! Ekkor Jóáb arcával a földet érintve leborult, és áldotta a királyt. Azután ezt mondta Jóáb: Ma tudta meg a te szolgád, uram, királyom, hogy jóindulattal vagy hozzám, mert teljesítetted, ó, király, a te szolgád kérését. Elindult hát Jóáb, elment Gesúrba, és hazahozta Absolont Jeruzsálembe. De a király ezt parancsolta: Vonuljon vissza a maga házába, nem láthat engem! Absolon tehát visszavonult a házába, és nem láthatta a királyt. Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig. És amikor levágatta a haját – időnként ugyanis levágatta, mert olyan nehéz volt a haja, hogy le kellett vágatnia –, kétszáz sekel volt hajának a súlya, a királyi súlymérték szerint. Három fia született Absolonnak meg egy lánya, név szerint Támár. Ez igen szép nő volt. Két esztendeje lakott már Absolon Jeruzsálemben, de a királyt nem láthatta. Üzent azért Absolon Jóábnak, hogy elküldje a királyhoz, de ő nem akart elmenni hozzá. Üzent másodszor is, de ő mégsem akart elmenni. ³⁰Akkor így szólt szolgálóinak: Nézzétek, Jóáb birtoka az

enyém mellett van, és ott árpája van neki. Menjetek és gyűjtsátok föl! Föl is gyűjtötták Absolon szolgálói azt a birtokot. Ekkor fölkel Jób, elment Absolonhoz, és ezt kérdezte tőle: Miért gyűjtötták föl szolgálid az én birtokomat?! Absolon így felelt Jóábnak: Azért, mert üzentem neked, hogy jöjj ide; el akarlak küldeni a királyhoz, hogy mondd meg neki: Miért jöttem haza Gesúrból? Jobb volna nekem még mindig ott lennem. Most már látni akarom a királyt! Ha bűnös vagyok, ölessen meg! Elment tehát Jób a királyhoz, és elmondta neki ezt, ő pedig magához hívatta Absolont. Az elment a királyhoz, és arcával a földet érintve leborult előtte; a király pedig megcsókolta Absolont."

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

1-20. versek: Jób tisztában van vele, hogy Dávid király szomorkodik Absolon miatt. Szíve gyermekéhez húz, ami teljesen természetes. Bizonyára ő, aki a katonák között megfordult, ez beszédtema lehetett és előjött, hogy ki, hol követett el szarvashibát. Jób egy tékoai asszony tanmeséjén keresztül ébreszti rá a királyt arra, hogy ennek változnia kell. Nem lehet mindent szőnyeg alá söpörni vagy épp a fejünket a homokba dugni. Elő kell venni a rendezetlen ügyeket, főleg a királynak, hiszen ő a jogosság és a törvényesség megszemélyesítője Izraelben. Egy olyan asszony áll Dávid előtt, aki özvegyként mutatkozik be, ha nem így lenne, akkor csak férje képviselhetné a király előtt. Testvérgyilkosságról ad számot gyermekei között és a vérbosszút követelő rokonokról tárgyal a királlyal. Az utolsó szikrát is ki akarják oltani a családjából és férje nevét ki akarják törölni a föld színéről. (ld. VMóz 25,6) Az utolsó gyermekét is el akarják venni tőle, a „fogat fogért, szemet szemért, életet életért” törvény értelmében. Így áll oda a király elé, sőt saját felelősségére apellál, majd látva az asszony keserűségét, a király megesküszik az élő Úrra, hogy semmi bántódása nem esik gyermekének, rendezi ügyét. Az ügy az első testvérgyilkosságot veszi alapul, a mezőn történő tettlegességet. Mert semmi sem változott Kain és Ábel óta. A harag az harag. A harag bűnt szül. A gyűlölet átcsap teljes erőfitogtatásba és gyilkosságba. A király pedig esküdőzésbe. Jézus maga mondja és erre a történetre teljesen igaz: „Vak vezet világtalant.” Olyan emberi tulajdonságok feszülnek ebben a történetben, amelyek felszínre hozzák, hogy az istenfélő király is csak ember. Esküdözik, az élő Úrra, aki védi az életet, közben pedig ő taszította távolra gyermekét. Az asszony azonban tovább megy, dicséri a király nyugalma és bölcsességét, és ezzel elárulja magát. A király is visszakérdez. A királynak is van kérdeznivalója: „Nem Jób áll e dolgok mögött?” Az asszony őszinte és színt vall. Az asszony bölcs, szókimondó, de nem titkol el semmit a király elől. Ott áll előtte és megvallja, hogy a szájába Jób adta a szavakat, de a szíve és a nép szíve aggódik királyáért. Ezért hangsúlyosak az asszony szavai, mert az ember a kapcsolataiban van, ami megállítja, ez pedig nem más, mint a halál. Az élet legnyomorúságosabb tanítómestere a halál. Tanít megállni. Tanít az élet rövidségére tekinteni, tanít az

élet kincseire figyelni, a családra, a gyermekekre, az unokákra, tanít arra, hogy minden véges, és tanít arra is, hogy a halál az örökkévalóság kapuja, a szükséges a mi életünkben, hogy Jézussal legyünk mindörökké. Épp ezért minden döntésnek az ember életében van súlya. Éppen ezért jó meglátni, hogy ahogy döntünk, az kihatással van nemcsak ránk, hanem környezetünkre. Ahogyan döntünk, az teljesen befolyásolja az életünk menetét. Az asszony utolsó mondata, és ezt már nem Jóáb adta a szájába az, hogy fordulatot vegyen ez a dolog, vagyis álljon be változás. Álljon be valami más Absolon és Dávid kapcsolatában. Legyen béke már Jeruzsálem utcáin és ne közszájon forogjon a nép között királya és gyermeke viszonya. Álljon be változás. Több kapcsolatunk rendezetlen. Ebben az adventi időszakban álljon be változás abban, amit képviselünk egymás előtt. Álljon be változás! Változzunk mi is és változzon a döntésünk által környezetünk, családjunk.

21-33. versek: A király hívhatja Joábot és hazarendeli általa Gesúrból Absolont. Gesúr menedékváros volt. Ott húzódott meg a királyi gyermek a testvérgyilkosság után. E könyv írója szimpatizál Absolonnal és ezáltal figyelmezteti is Izráelt. Szépnek titulálja, testi hibát nem lehet rajta találni. Egy ránc, egy folt nincs a testén. De Izráelnek volt már szép és daltias királya. Izráelnek volt már egy fejvel mindenkitől magasabb uralkodója, de szív szerinti király lesz-e Absolon. Hajkoronája megvan, egyszer egy évben lenyíratja. 2,6 kg súllyal bíró tömeg a 200 sekel. Hatalmas súly, de ennek a hercegecskének Isten csak hajkoronát ajándékozott, ez a hatalmas súly lesz a veszte, ez okozza halálát, de a királyi koronát nem nyeri el, mert a király személyében Izráel valódi királya dönt, a mindenható Isten. Nem Dávid, nem Absolon, hanem Izráel királya, a Seregek Ura. Az Ő döntése és akarata valósul meg. Nem állhat senki ellene, mert Ő nem ember, hogy valamit megbánna, vagy újból gondolná. Ő dönt és úgy lesz. De a király arcát nem láthatja a szép hercegecske. Házi őrizetben kerül. Két év után sem kíváncsi rá a király. Absolon pedig többször is üzen Joábnak, de mindhiába. Majd a szép hercegecske a szomszédságában álló birtokot is felgyújtja, csak hogy végre már emberszámba vegyék a királyi trón előtt. Joáb a tüzeset azonnal ott terem Absolonnál, hiszen birtokáról van szó, és Absolon ugyan azokkal a szavakkal, amelyekkel Dávid sírta el bánatát Jonatánnak Saul esetében, áll Joáb elé. A történelem megismétli önmagát egy generációval később. Végül Dávid enged, és csókkal fogadja gyermekét. De ez a csók nagyon messze van attól a befogadástól, amit az Újszövetségben olvasunk a tékozló fiú esetében. A cselekvő isteni szeretet igéi nyilvánvalóak: *„Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt (Lk 15,20).”* Dávid fájdmát nem tudja leplezni, érzései erősek és önmagát is hibáztatja. Tudja, hogy ebben a történetben ő a ludas, hiszen Isten világosan mindent kijelentett neki. Megmondta Nátán prófétán keresztül, hogy mi lesz a

végkimenetele bűnének. Az ő bűnbánó szívét Isten elfogadta. Bűnvallása előttünk ismeretes (Zsolt 51), de Isten ítélete végbe megy Dávid házán és minden házon mégpedig úgy, hogy Dávid Fia rendezi azt. Jézus a rendező. Jézus a bűnök bocsánatát hozza el. Krisztus a Megváltó. Dávid ember, de Dávid Fia, Isten Fia a Megváltó, a megígért Messiás.

Közének: 464. dicséret 1-2. verse: „Jöjj, királyom, Jézusom!”

Textus: Pál apostolnak az Efézusiakhoz írott levél 1. része 15-23. verse: *„Legyetek a követőim, amint én is követője vagyok Krisztusnak. Dicsérlek titeket, hogy mindig emlékeztek rám, és úgy tartjátok meg a hagyományokat, ahogyan átadtam nektek. De tudnotok kell, hogy minden férfinak Krisztus a feje, az asszony feje a férfi, Krisztus feje pedig Isten. Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére. És minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén szégyent hoz a fejére, mert ugyanolyan, mintha megnyírták volna. Mert ha az asszony nem fedi be a fejét, akkor vágassa le a haját, ha pedig szégyen az asszonyra hajának levágása vagy leborotválása, akkor fedje be a fejét! Mert a férfinak nem kell befednie a fejét, mivel ő Isten képmása és dicsősége, az asszony ellenben a férfi dicsősége. Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiből. Mert nem is a férfi teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiéért. Ezért tehát kötelessége az asszonynak, hogy a férjétől való függés jelét viselje a fején az angyalok miatt. De az Úrban nincs asszony férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül. Mert ahogyan az asszony a férfiből van, úgy a férfi is az asszony által van, mindez pedig Istentől van. Ítéljétek meg magatokban: illik-e az asszonynak fedetlen fővel imádkozni Istenhez? Nem arra tanít-e titeket maga a természet is, hogy szégyen az a férfinak, ha hosszú haját visel? Ha viszont az asszony visel hosszú haját, ékessége az, mert neki fátyolként adatott a haj. Ha pedig valaki ebben a dologban vitatkozni akar: nekünk nincsen más szokásunk, sem Isten gyülekezeteinek.”*

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol egy dicsérettel kezd. Megdicséri a gyülekezetet a tőle átvett dolgok megtartásáért.

Mi tudunk dicsérni? Mikor dicsértem meg bárkit is a környezetemben?

Mennyivel könnyebb lenne az ember élete, ha nemcsak állandó kritikával és

hibák felnagyításával bombáznánk, hanem eljutnánk addig, hogy meg is dicsérjük, még a saját életünket is élhetőbbé tennénk.

S ezután jön a nők hajviseletével kapcsolatos szakasz az istentiszteleten.

Annak vélhető ez a szakasz, hogy a korintusiak a páli tanítást rosszul értelmezték.

A galatabeliekhez írott szakaszból van szó: Gal 3, 27: „Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, **nincs férfi, sem nő**, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.”

Ennek az a lényege, hogy Isten előtt üdvösség szempontjából nem számítanak az emberek közötti különbségek, ennek értelmében a nemek sem. De ez nem vonja magával azt, hogy a nemek egymás között adják fel különbségüket.

Van egy megszabott rend: Isten-Krisztus-férfi-nő, a férfinak is mindenben meg kell kérdezni a Főt. Krisztus nem csupán a feje a férfinak, példaképe.

A hajviselet, a szokások megcserélése a férfiak homoszexualitásának a nők prostituálásának jele volt. Ettől a felfogástól akarta megvédeni Pál a korintusiakat.

A fej a függőség jele. A férfiak Krisztustól függenek a nők a férfitől.

A fedetlen fej a közvetlen kapcsolat Istennel.

2Kor 3: *„Mivel tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk, és nem úgy, mint Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne lássák Izráel fiai a mulandó dicsőség végét. De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el. Sőt mindmáig, valahányszor Mózeset olvassák, lepel van a szívükön. De ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel. Az Úr*

pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”

A Mózes fején lévő lepel mutatta azt, hogy nem áll közvetlen kapcsolatban Istennel. A férfiak fedetlen fejjel állhattak meg Isten előtt. A teremtés alapján nem az egyenérték van kétségbe vonva, hanem az egyformaságuk.

A kendő vagy lepel szabadon hagyta a nők arcát. Pál nem az átlagos fátyolviselőtről beszél, hanem az istentisztelet idején az imádság és a prófétálás közben viselt fátyolviselőtről vagy nem viseléstől.

S kiderül, hogy eddig nem volt ilyen szokásuk. S végül kiderül, hogy vannak keresztyén gyülekezetek, ahol ezt a szokást nem is ismerték.

Miért hangsúlyos Pál részéről a fátyol viselés az istentiszteleten?

1. Nem akarja, hogy az Isten előtti egyenlőséget egyesek társadalmi lázadásra használják fel.
2. Nem akarja, hogy a levett fátyol miatt a férfiak kísértésbe essenek. Ékes magyar nyelvünk ezt szépen kifejezi: „Be van kötve a feje.” A zsinagógai istentiszteleten az asszonyok nem vehettek részt, csak a karzaton lehettek. A fátyol az asszony méltóságát és tisztaságának is jele. Tudni lehetett belőle, hogy valakihez tartozik.
3. Ne mosódjon össze a nemek közötti különbség.

A fátyol levetésétől már csak egy lépés volt a hosszú haj levágása. – prostituált nő jele volt.

A hajviseletnek komoly üzenete volt. Az ókori kultúrában a nőnek hosszú haja volt. A rövid haj a szomorúság, a gyász a szégyen jelképe is volt. Aki járt már

az Auschwitz-Birkenau haláltáborban emlékezhet arra, hogy ott egy külön helyet foglalnak el vitrinbe téve a levágott hajak.

Ennek ellentétes párhuzama, amikor a férfinek volt hosszú haja és fátylat tett. Mindkét tett ellentétes tette a teremtési rendnek.

Az istentiszteletnek is volt egy rendje, célja Isten szentségének a felmutatása.

11-12. versek:

Isten előtti egyenlőség. Férfi és nő egyaránt függ a Megváltó Istentől. Krisztus Isten tükörképe. A férfi Isten dicsőségét hordozza, Isten képmása: a nő nem ennek a másolata, nem másodrend, egyenértékűnek hangsúlyozza Pál. A férfi és a nő nem élhetnek egymás nélkül.

Legyünk tekintettel egymásra, ne botránkoztassuk meg egymást.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „...és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban (Fil 4,5).” Ámen.

Ének: 392. **dicséret:** „Az egyháznak a Jézus a fundamentuma...”